

[Leonhard Hansen.]

altsaa gældende nu for Lærlinge inden for Metalindustrien, ikke alene inden for Jernindustriens Sammenslutning, men er i Henhold til Loven gældende for alle inden for vedkommende Industri, idet Loven siger, at naar en saadan Ordning først er lavet, er den gældende for alle.

Forholdene inden for denne store Industrigren er altsaa i Orden, saa det er ikke dem, vi med vort Forslag tager Sigte paa. Det er heller ikke Forholdene inden for de øvrige Fag, hvor Ordningen af Dyrtdstillæg til Lærlinge hviler paa Organisationernes Aftale, men derimod Forholdene inden for de Fag, hvor det hviler paa Arbejdsgiverens Skøn, eller saadanne Fag, hvor der er Aftale mellem Organisationerne om, at Arbejdsgiverorganisationen skal henstille til sine Medlemmer at give Lærlingene et bestemt Dyrtdstillæg. Saadan begyndte Ordningen ogsaa inden for Metalindustrien med Henstilling fra Arbejdsgiverorganisationen til Medlemmerne om at give et Dyrtdstillæg, og Resultatet blev det, at en Trediedel rettede sig efter Henstillingen, Resten ikke. Saadanne Henstillinger er uforbindende og følges ikke af alle Arbejdsgiverne inden for Faget. Det er utvivlsomt rigtigt, at der i Fag, hvor der ikke findes nogen Form for Aftaler eller Henstillinger, alligevel er en Del Arbejdsgivere, der udbetaler Dyrtdstillæg til Lærlingene; men det er lige saa rigtigt, at en Del Arbejdsgivere ikke gør det, og det er ganske urimeligt.

Jeg er af den Opfattelse, at Børnenes Lyst til Uddannelse i et Fag og Forældrenes Ønske herom stadig er til Stede, og naar Tilgangen inden for visse Fag synes at være aftagende, vil jeg tro, at en væsentlig Aarsag hertil er, at mange Hjem ikke har været i Stand til at bære de Udgifter, der er forbundet med at have Børnene i Lære. Og det er jo ganske andre Lønninger, der bydes disse unge Mennesker i Dag ved Budtjeneste o. lign. Jeg er overbevist om, at det er hensigtsmæssigt for Industrien og for Haandværkerne at sørge for at faa Lønningerne i Vejret, saaledes at de unge Mennesker er interesserede i at komme der fremfor i Budtjeneste. En Udvikling i Retning af, at de unge Mennesker fortrinsvis søger Budtjeneste for at opnaa højere Løn, vil blive til ubodelig Skade for Haandværket, for hvilket det er af den allerstørste Betydning, at der uddannes Lærlinge, som kan føre Haandværket videre.

Der burde efter min Mening allerede

under Krigen være sat meget kraftigt ind for at uddanne flere Lærlinge, saa man havde kunnet raade over mere faguddannet Arbejdskraft, end Tilfældet er nu, til at imødegaa den Opgang i Beskæftigelsen, som finder Sted, og som forhaabentlig vil fortsætte fremover. Der er allerede Fag, hvor det er umuligt at faa den fornødne faglige Arbejdskraft, og det synes jeg er galt. De mange Steder urimeligt lave Lærlingelønninger er sikkert medvirkende hertil, og da det har vist sig, at man kun undtagelsesvis har kunnet ordne dette Spørgsmaal mellem Organisationerne, og at alt for mange Mestre har ment at kunne skyde Spørgsmaalet fra sig og derved har skabt et Konkurrenceforhold mellem Fagets Udøvere, er det, at vi fra socialdemokratisk Side har ønsket Problemet løst ad Lovgivningens Vej.

Det er Meningen, at Parterne stadig væk skal kunne afgøre Spørgsmaalet, hvis de ønsker det, og det tror jeg vil ske i de allerfleste Tilfælde, naar vort Forslag vedtages. I modsat Fald vil man risikere, at Nævnets Formand bestemmer, om der skal betales Dyrtdstillæg eller ej, og hvor stort et saadant skal være. At der er noget som helst galt i det, kan jeg ikke se. Jeg mener, at det er et godt og rimeligt Forslag, vi har stillet. Der er ingen Mening i, naar en stor Del af Arbejdsgiverne betaler Dyrtdstillæg, at andre skal smøge saadanne Forpligtelser af sig. Til Gengæld er det, at Formanden for Nævnet skal udpeges af Den faste Voldgiftsret, en Borgen for, at de trufne Afgørelser er i Overensstemmelse med Tidens Krav og de inden for Fagene gældende Regler.

Jeg tror derfor ikke, at den højtærede Minister behøver at have Betæneligheder ved at tiltræde Socialdemokratiets Forslag, og jeg har i de sidste Dage gaaet og glædet mig til, at den højtærede Minister ogsaa var af den Opfattelse. Nu hører jeg, at den højtærede Minister har Betæneligheder, som jeg imidlertid ikke lægger saa særlig stærk Vægt paa, da jeg forstaaer, at ogsaa han ønsker, at Spørgsmaalet skal behandles i et Udvalg, saa man har Lov til at tro, at Ministeren er af den Opfattelse, at vi i det Udvalg skal kunne finde hinanden. Om Ordlyden af det Lovforslag, vi enes om, bliver netop den, der findes i vort Forslag, er ikke afgørende, naar blot Hensigten naas og Resultatet bliver det samme. Jeg haaber, vi maa naa dertil, og at Ministeren saa vil se med Velvilje paa Resultatet af Udvalgets Arbejde.